

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXIX

MAI 1992

SUFLUL ARMAGHEDONULUI

Fapte 4, 29-31: „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala, și întinde-Ți mîna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui Sfînt, Isus“. După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt, și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu toată îndrăzneala“.

Ierusalimul este în fierbere. Mulțimi de oameni au venit la marea sărbătoare. „Se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sînt sub cer“ (Fapte 2,5).

Sîntem la cîteva zile după marea și impresionanta experiență a Cincizecimii. Făgăduința Mîntuitorului la despărțirea de ucenici se împlinesc cu prisosință. Puterea Duhului Sfînt fusese revărsată într-un mod cu totul ieșit din comun. Ca urmare, sîntem martori la o manifestare a mărturiei lui Isus Hristos. „Toți s-au umplut de Duh Sfînt și au început să vorbească“ (vers. 4).

Cum era și normal, opoziția și-a dat pe față atitudinea.

Sinedriul a fost sesizat. Saduchei au fost trimiși să-i aresteze pe cei care, prin minunea făcută, atrăgeau atenția mulțimii asupra lor. Ei predicau un adevăr prezent, nepopular, care deranja opiniile majorității religioase. Predicarea lor se întemeia nu pe niște teorii lipsite de viață, ci pe ceea ce au văzut și au auzit.

Totdeauna predicarea adevărului a fost însoțită și de opoziția fățișă sau ascunsă a acelorora pentru care adevărul era o mustrare continuă.

Petru și Ioan s-au întors la ceilalți care așteptau în rugăciune izbăvirea. Au povestit și au analizat situația creată. Singura soluție era apelarea la Acela care le dăduse porunca: „Duceți-vă și predicați“.

Cu siguranță că multe probleme își așteptau rezolvarea. Probleme de organizare, lipsuri financiare serioase, „aur și argint n-am“, chestiunea asigurării iertării păcatelor prin sîngele lui Isus și cîte altele, pentru o biserică la începuturile ei.

Dar prioritatea tuturor priorităților este evanghelizarea. Și acest lucru străbate toată rugăciunea publică pe care au înălțat-o. Era povara și răspunderea lor imediată. O lume întreagă aștepta Evanghelia, dar prima etapă era Ierusalimul - și ei au început aici.

Amenințările preoților și ale bătrînilor planau continuu asupra lor. Ele erau serioase și gata să fie urmate de măsuri drastice.

Se părea că, încă de la început, porniseră cu un handicap. Nu aveau puterea și autoritatea

pămîntească în sprijinul lor, ci dimpotrivă. Ce era de făcut? Porunca Domnului era clară și grabnică.

În adevăr, aveau nevoie de putere. Puterea le fusese făgăduită: „veți primi o putere“, puterea de a vesti, puterea de a mărturisi. Dar acum simțeau nevoia de o nouă măsură de putere, „o măsură la dimensiunea amenințărilor și împotrivirilor“. În ce privește amenințările, le-au dat pe mîna Domnului. „Uită-Te Tu la ele! Pe noi ne copleșesc“. Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala.

Pentru a face față amenințărilor, este nevoie de îndrăzneală, de curaj. În împrejurările acelea, pentru a vesti Cuvîntul, era nevoie de curaj. Curaj care nu putea veni decît de la Isus.

Subiectul rugăciunii lor publice era misiunea atît de importantă și răspunderea cea atît de solemnă. Ei erau un popor cu o misiune, cu un mandat de care erau răspunzători. Sufletele neavertizate de aproape și de departe le apăsau inima. Erau trimiși de Isus ca, în Numele Său, să facă ce ar fi făcut Isus dacă ar fi fost în locul lor.

Răspunsul cerului la rugăciunea lor a fost impresionant și prompt: „Toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul cu îndrăzneală“.

Totdeauna rugăciunea pentru mîntuirea altora este ascultată. Totdeauna cînd slujitorii Celui Prea Înalt, avînd pe inimă povara sufletelor nemîntuite, cer puterea de a da mărturie, ea le este oferită îmbelșugat.

Stimați frați și surori și toți cei care vă încălziți la focul soliei advente! Acest incident din istoria Bisericii Creștine are o conotație atît de contemporană.

Trăim, în adevăr, vremurile pe care înaintașii noștri, părinții și pionierii le-au văzut și le-au urât de bine de departe. Ei au dorit să trăiască aceste zile mari. Ne-au vorbit despre ele cu o bucurie și o strălucire în priviri cu totul aparte. Mulți prooroci și oameni ai lui Dumnezeu au dorit să fie martori ai desfășurării, cu toată puterea ei, a întreitei solii îngerești. Ei au crezut că Evanghelia aceasta a Împărăției avea să fie propovăduită în toată lumea, dar n-au prins întreaga viziune a ei.

„CU TOATĂ

ÎNDRĂZNEALA“

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5/ 1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

CUPRINS

• CU TOATĂ ÎNDRĂZNEALA	Cop.2
• SUFLUL ARMAGHEDONULUI	2
• CINE VA UMPLI GOLUL	5
• COMUNICĂRI - ASOCIAȚIA PASTORALĂ	7
• CATHARII - ALBIGENZI	8
• ȘTIRI - ȘTIRI	11
• HUPO - MONE	12
• AȚI DE MULT - VERSURI	13
• SÎNTEM ÎNTREBAȚI ?	15
• SAMARITEANUL - VERSURI	18
• IN MEMORIAM	19
• SFÎRȘIT DE CALE	20
• ÎNȚĂLĂRI ADEVĂRATE	Cop.3
• CĂTRE CITITORI	Cop.4
• COBOARĂ ISUSE - VERSURI	Cop.4

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8

Nouă, mie și ție, ne-a fost dat harul și privilegiul, precum și răspunderea serioasă de a fi nu numai martori, dar și participanți activi.

Să citim câteva gânduri inspirate:

„Dacă fiecare dintre noi ar fi un misionar viu, solia pentru timpul acesta ar fi proclamată cu iuțeală în toate țările, la orice neam, limbă și popor“ (6 T/438).

Astăzi se împlinesc aceste cuvinte.

„Dacă servii lui Hristos s-ar trezi la datoria lor, ar fi mii acolo unde azi nu e decât unul, la vestirea Evanghellei în toate țările.

Spiritul Sfânt va veni peste toți aceia care cer pâinea vieții spre a o duce la vecinii lor“ (6 T/90).

„Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întreg pământul cu slava Sa, nu va veni pînă ce nu vom avea un popor luminat, care cunoaște din experiență ce înseamnă a fi conlucrători cu Dumnezeu“ (R.H./21 iulie 1896).

„Schimbări neobișnuite și rapide vor avea loc în curînd și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie dotat cu Duhul Sfânt, astfel încît cu înțelepciunea cerească să poată face față situațiilor deosebite din acest veac și să stăvilească pe cît mai mult cu putință demoralizatoarele porniri ale lumii“ (6 T/436).

„În lucrarea cu sufletele în pierzare tu ai tovarășia îngerilor. Mii și mii și de zece mii de ori zece mii de îngeri așteaptă să conlucreze cu membrii comunităților noastre în ducerea luminii“ (9 T/129).

Ne găsim spre încheierea Campaniei Naționale de Evanghelizare, ocazie unică pentru biserica noastră. Fiecare membru al bisericii a avut ocazia să fie martor. Este adevărat că, după datele statistice, 1 din 3 membri ai bisericii a fost implicat în lucrarea aceasta. Nu știm ce au făcut ceilalți 2 din 3. Aș fi fericit să știu că, și fără o evidență, ei au lucrat în anonim, în rugăciune, în mărturie personală, în fapte de milă și de binefacere, în vizite familiale, în corespondență misionară și orice altă ramură de lucrare misionară.

Opoziția n-a întîrziat să se dea pe față. Oriunde copiii lui Dumnezeu dau mărturia lor, Satana este prezent.

Iar lucrarea misionară nu are doar forma unei campanii. Ea este modul de viață și ocupația fiecăruia dintre noi.

Cînd se ridică împotrivire, aceasta nu face decât să probeze îndrăzneala noastră, credința și consacrarea. „Dacă slăbește în frica necazului. mică îți va fi puterea“.

- continuare în pag. a 10-a -

ARMAGHEDONUL ESTE UN CUVÎNT ÎNSPĂIMÎNTĂTOR PENTRU CINE NU ESTE... PREGĂTIT. DAR PENTRU CINE CUNOAȘTE PE DOMNUL SĂU ȘI TRĂIEȘTE ZILNIC ÎN PREZENȚA LUI, PENTRU CINE A CÎȘTIGAT BIRUINȚA DEPLINĂ ASUPRA PĂCATULUI, REFLECTÎND ASTFEL CARACTERUL LUI DUMNEZEU, ARMAGHEDONUL NU ESTE ALTCEVA DECÎT SEMNALUL CĂ DOMNUL LUI VINE.

SUFLUL ARMAGHEDONULUI

G. Vandeman

Trad. de H. Artinian

Armagedon este un cuvînt care înspăimîntă. Și el nu este mai puțin înspăimîntător cînd îl găsim în Sfintele Scripturi, pentru că acolo ne dăm seama că el este ceva real. În Scriptură, el nu este o născocire. Acolo, el nu este o plămuire literară. Acolo, el este cuvîntul Viului și Adevăratului Dumnezeu.

Se spun multe lucruri despre Armagedon, pe care noi nu le cunoaștem. Dar poate oare exista altceva mai însemnat decît de a descoperi tot ce se poate descoperi în legătură cu problema Armagedonului?

Cuvîntul acesta îl găsim numai o dată în Sfintele Scripturi. El se află în cartea Apocalipsei, cartea ultimelor evenimente. „Ele au adunat pe împărați împreună, în locul care, în limba ebraică, se numește Armagedon” (Apoc. 16,16).

Un loc care se numește Armagedon... Cuvîntul Armaghe-

don este o combinație a două cuvinte din ebraică: har- înseamnă munte și o localitate cu numele de Meghido. Așa că avem: Muntele lui Meghido, sau Muntele Meghido. Astăzi nu se cunoaște un munte care să poarte acest nume. Dar există o vale a lui Meghido, o cîmpie Meghido, o cetate Meghido și o trecătoare tot cu acest nume. Și aria aceasta întregă din nordul Palestinei a intrat în istoria conflictului. Ar fi o greșeală să ajungem la concluzia că Armagedonul nu ar avea o așezare geografică. Este evident că are. Și tot așa de evident este că Israel este foarte implicat în conflictul așezării, în cuprinsul granițelor sale.

După cum vedem, ceea ce se întîmplă la Armagedon este o bătălie. Citim din versetul 14: „Acestea sînt duhuri de demoni, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” Armagedonul este o bătălie, mai bine zis, este un război. Și acest război va fi un război global. Versetul nu lasă loc de îndoială: „Se duc la împărații pămîntului întreg”.

Și am mai citit aici că războiul acesta va fi un război inspirat de demoni. Duhurile de demoni sînt acelea care manevrează națiunile pămîntului în acest ultim conflict disperat. Aici sînt cuprinse și minunile. Acești demoni, ca să poată influența națiunile, vor folosi supranaturalul, adică minunile.

Nu avem nici o dată cu privire la timpul Armagedonului. Dar este foarte clar că el are loc aproape de sfîrșitul timpului. Cunoaștem lucrul acesta, pentru că pregătirile sînt făcute în vederea lui, în timpul trîmbiței a șasea, din seria celor șapte trîmbițe, tot atîtea judecăți sau plăgi, descrise în același capitol și bătălia este dată în timpul celei de-a șaptea trîmbițe, adică judecata finală. Aceste

SATANA
ESTE ADEVĂRATUL
ANTIHRIST. AMĂGIREA
LUI FINALĂ VA FI
PERSONIFICAREA
LUI ISUS.

judecăți sau plăgi sînt urmate imediat de revenirea Domnului Hristos pe pămîntul nostru.

Ceea ce ne ajută să plasăm Armaghedonul aproape de încheierea timpului, este faptul că citim în vers. 17, chiar după ce se amintește de această bătălie, de acest război: „Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!”

S-a isprăvit! S-a sfîrșit! Este timpul cînd Dumnezeu spune: „Totul s-a încheiat!” Și noi tocmai despre aceasta vorbim!

Nu este nici o îndoială că Armaghedonul, cel puțin într-o fază a lui, este real, este un război literal, un conflict militar ce cuprinde întreaga lume. Dar este clar că Hristos, la revenirea Lui, va interveni personal și va lua El Însuși răspunderea bătăliei. Pentru că citim: „Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul - Îi va birui” (Apoc.17,14).

În acest moment critic, cînd conflictul este în plină desfășurare, Însuși Mîntuitorul va interveni în bătălie, avînd oștirile cerești sub comanda Sa. Bătălia Armaghedonului este întreruptă prin a doua venire a lui Hristos, spre a fi reluată, conform Apoc. 20, o mie de ani mai tîrziu, cînd vrăjmașii lui Dumnezeu vor fi în final nimiciți.

Dar cum se va desfășura Armaghedonul și cum se va opri el, în mod cu totul exact, nu știm. Și de aceea este bine ca să-l tratăm cu prevedere și să nu fim prea dogmatici și prea siguri de noi înșine cînd tratăm profeții încă neîmplinite.

În ceea ce privește Armaghedonul, sînt și lucruri pe care le cunoaștem și putem fi siguri de ele. Și vă rog să mă credeți, sînt destule aspecte care sînt suficiente să ne facă să ne trezim. Ar fi bine să le amintim:

1. Armaghedonul este ultima mare bătălie a istoriei pămîntului nostru și el este încă în viitor.

2. În cel puțin o fază, el va fi o bătălie reală, între popoare și națiuni reale, care vor folosi arme reale.

3. Va avea loc o vărsare de sînge pe o scară fără precedent.

4. Toate națiunile pămîntului vor fi implicate.

5. Nu e nici o îndoială că Israelul va fi punctul focal.

6. Războiul va fi inspirat de demoni.

7. El va fi un conflict spiritual și tot așa de bine un conflict militar.

8. El va fi conflictul final între Dumnezeu și vrăjmașii Săi.

9. Bătălia va fi întreruptă prin directă intervenție a lui Hristos și a oștirilor Sale cerești, la a doua Lui venire.

10. Poporul lui Dumnezeu va fi martor la bătălie, dar nu va participa în mod direct.

Acestea sînt punctele cheie. Și eu cred că noi putem, în mod sigur, fără nici o urmă de speculație, să ne apropiem și să înțelegem mai bine natura acestui conflict. Și eu cred că dumneavoastră vedeți de ce Armaghedonul nu este numai hotărîtor, dar este și final. Și, de asemenea, eu cred că dumneavoastră vedeți de ce Dumnezeu va trebui să pună capăt istoriei lumii acesteia, cînd El se va scula ca să facă lucrarea aceasta.

Notați din nou cum se desfășoară bătălia. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sînt duhuri de demoni, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apoc. 16,13-14).

Notați că aici avem de a face cu trei agenți care îi adună; trei

agenți care, nu numai că îi adună, dar îi împing, îi îndeamnă, atrag națiunile lumii în această cea mai gigantică și mai titanică bătălie. Aceștia sînt: balaurul, fiara și profetul mincinos sau fals.

Balaurul este identificat în cap. 12 ca fiind Satana însuși, care ia conducerea. Și fără îndoială că Satana lucrează cu acele puteri care, în mod deschis, sînt împotriva Mielului, așa cum a fost Roma păgînă în timpul Mîntuitorului sau Franța în timpul Revoluției.

Fiara, pe de altă parte, introdusă în cap. 13, este o organizație ce pretinde a fi creștină, dar se așază pe sine în locul lui Dumnezeu. Iar profetul mincinos sau fals, modelat după fiară, pretinde că vorbește pentru Dumnezeu, dar în realitate vorbește împotriva lui Dumnezeu.

Vedeți ce avem noi aici? Balaurul, în mod deschis, împotriva lui Dumnezeu și a religiei adevărate. Fiara și profetul mincinos, pe dinafară pentru Dumnezeu și pentru religie. Dar toți trei, inspirați de demoni. Și toți trei, menținîndu-și influența lor prin folosirea miracolului, a minunilor, a supranaturalului.

De ce se amintesc broaștele? Nu știm. Dar putem constata că pot avea o paralelă însemnată în judecățile pe care Dumnezeu le-a trimis asupra Egiptului, în zilele lui Moise. Vă aduceți aminte că una din cele zece judecăți era plaga broaștelor. Egiptenii considerau broasca sfîntă, dar Dumnezeu a făcut ca obiectul închinării lor să fie foarte respingător pentru ei.

Și mai este ceva. În primele zile ale acestor judecăți egiptene, Dumnezeu a îngăduit ca vrăjitorii egipteni să copieze, să contrafacă unele din minunile săvîrșite de Moise. Dumnezeu a îngăduit ca vrăjitorii să vină și să producă broaște. Dar mai departe nu le-a îngăduit. Puterea lor s-a oprit odată cu broaștele. Ei nu au mai fost în stare nici măcar să îndepărteze broaștele. Și la punctul acesta, vrăjitorii înșiși au recunoscut că la lucru era degetul lui Dumnezeu și nu vrăjitoria.

Tot așa, în zilele de pe urmă care duc la Armaghedon, acești trei agenți vor depinde în cea mai mare parte de minuni, pentru a-și putea menține influența. Conform cap. 13, ei vor face chiar să se pogoare foc din cer, ca să poată să mențină pretențiile lor false. Și Dumnezeu le va îngădui să facă așa. El le va îngădui ca, mai întâi, să-și săvârșească minunile. Și, după aceea, Iși va arăta El minunile Sale. Și când judecățile lui Dumnezeu încep să cadă, minunile oamenilor inspirați de demoni vor apărea în comparație, ca înșelăciuni ieftine și de prost gust.

Trei agenți. Unul din ei, fără religie. Ceilalți doi, religioși. Dar forțele pe care acești agenți le adună pentru bătălie sînt politice și militare. Ne dăm noi seama de potențialul de care se va dispune pentru un război totalitar, zis religios, în care este cuprinsă lumea întreagă?

Închipuiți-vă numai, dacă doriți, cum o națiune puternică, necreștină, va încerca să cucerască Israelul. Și apoi, imaginați-vă că o națiune creștină sau națiuni merg pentru apărarea lui Israel. Vedeți ce ar putea să izbucnească peste noapte, cu națiuni necreștine pe de o parte și cu națiuni creștine pe de altă parte. Și mai ales, ambele părți sînt în posesia armelor nucleare.

Dar nu uitați că însuși Satana este în spatele acestui conflict, punînd la cale toate acestea ca să-și ajungă scopurile sale. Și aduceți-vă aminte că, în conformitate cu profeția, partea creștină de asemenea va fi sub controlul său. Și în această situație disperată, cu amenințarea exploziei nucleare afirmate deasupra capului nostru, vă mai puteți gîndi, măcar pentru o singură clipă, că Satana va pierde ocazia de a nu apare personal în rolul de binefăcător al omenirii, ca unul care poate să rezolve toate problemele lumii?

Nu! Puteți conta pe această apariție! Satana nu va pierde o ocazie ca aceasta. Și nu mai este nevoie ca să vă spunem că lumea va fi gata să zeifice, într-un ceas

ca acesta, pe oricine care prezintă vreo speranță de a rezolva dificultățile ei.

Amintiți-vă că Satana este marele personificator. Satana este adevăratul Antihrist. Și amăgirea lui finală, aproape atotcuplătoare, va fi personificarea însuși a lui Hristos și să cîștige închinarea fiecărui bărbat, femeie și copil de pe planeta aceasta, lucru pe care el l-a vrut totdeauna.

Ce stare! Ce situație disperată! Un război global și totalitar. Se crede că e un război pentru și contra lui Dumnezeu. Și totuși, Satana are controlul ambelor părți, chiar și partea celor care pretind că se luptă pentru Dumnezeu. Ce amăgire masivă!

Ce altceva ar putea să facă Dumnezeu decît să intervină? Fiecare națiune de pe pămînt și-a umplut cupa răutății. Fiecare om de pe pămînt și-a luat hotărîrea. Deosebirea este clară. Ce ar putea să mai facă Domnul Isus decît să despice cerurile aprinse și să intervină în conflict, împreună cu oștirile cerului? Ce ar putea să mai facă El decît să poruncească o oprire a mersului unei planete, care într-un mod disperat a ieșit de sub control?

Armaghedon este un cuvînt înspăimîntător pentru un bărbat sau pentru o femeie, care nu este pregătit. Dar pentru creștinul care îl cunoaște pe Domnul său și pentru care această planetă și-a pierdut orice atracție, tunurile de la Armaghedon nu vor fi altceva decît semnale că Domnul lor este aproape să se întoarcă. Ajutorul este pe cale!

Găsim o ilustrație în cel de-al doilea război mondial, în Filipine.

Generalul Mac Arthur hotărîse că, pentru a putea smulge aceste insule mari din mîna unui vrăjmaș nemilos, trebuia să amîne o acțiune directă. Sub acoperămintul întunericii și însoțit numai de cîteva ajutoare apropiate, el i-a părăsit cu făgăduința: „Mă voi întoarce”.

Și desigur, lucrul acesta ne aduce aminte de ziua cînd Isus, cu nouăsprezece secole în urmă, Se pregătea să părăsească această

planetă. El pusese la cale planuri îngrijite ca să smulgă această lume - numai o insulă mică din Univers - din mîinile vrăjmașului. Dar El trebuia să amîne o acțiune directă. Liniștit și înconjurat numai de cîteva prieteni, El a făgăduit: „Am să Mă întorc din nou”.

Războiul din Pacific înainta cu greu. Dar în sfîrșit, la încheierea conflictului, a venit și ziua bucuriei, cînd cei două mii de prizonieri ai războiului au fost eliberați din mîinile vrăjmașului.

Și iată cum s-a întîmplat: Doi din prizonieri construiseră un radio mic și, în mod secret, ascultau știrile. Într-o zi, ei au auzit vocea familiară: „Aici vorbește generalul Mac Arthur. M-am înapoiat!”

Ce veste minunată! Generalul, după doi ani și jumătate, se întorcea în mijlocul bubuiturilor de tunuri, cu o flotă de vapoare și de forțe aeriene, asemenea cărora nu se mai văzuseră vreodată în Pacific.

În același timp, în lagărul prizonierilor s-a strecurat știrea că dușmanul, dîndu-și seama de situația sa disperată și probabil și din motive de răzbunare, decretase deja moartea prizonierilor.

Printre prizonieri se afla unul care servea în lagăr. Într-o seară, un paznic l-a informat ca a doua zi la orele șapte să adune toți prizonierii la un loc. Să fie oare acesta timpul cînd ei vor auzi teribila sentință de moarte?

Grozave au fost ceasurile cînd el, uitîndu-se la pendulă, vedea arătătoarele ceasornicului cum înaintează către clipa fatală. Dar a trebuit să iasă, cu bara de fier în mînă, ca să adune prizonierii. Bara de oțel a fost ridicată gata să lovească gongul. Să fie oare aceasta chemarea morții?

Dar deodată, toți ochii au privit în sus. La unison au exclamat: „Priviți! Avioane!”

Dar erau ele avioane prietene sau dușmane? Cel care trebuia să bată gongul, cu mîna încă ridicată, privea cu respirația întretăiată. Ele se apropiau din ce în ce... Nu, nu

- continuare în pag. a 6-a -

Unul din rezultatele exercițiului sau gimnasticii mentale ale unor oameni din ultimele două secole a fost apariția și creșterea extrem de rapidă a filozofiei marxiste. Aproape jumătate din populația globului a fost prinsă, pînă nu demult, în hățișurile ei.

Mulți oameni au crezut că acest sistem va oferi soluții pentru problemele omenirii. Dar a venit anul 1989. Năzuința omului de a fi liber a izbucnit ca un vulcan. Ziduri și garduri care despărțeau omenirea au început să cadă unul după altul. Dorința omului ca în libertate să-și croiască singur soarta s-a putut vedea pretutindeni. În cei peste 70 de ani de existență, apăsătorul comunism s-a dovedit a nu fi în stare să facă față trebuințelor spirituale și fizice ale oamenilor. O experiență eșuată care a costat însă mult omenirea.

Acum, cu înfrigurare, omenirea așteaptă ca din aceste dărîmături să se nască un sistem nou, neîncercat mai înainte și care să

CINE VA UMPLE GOLUL ?

aducă normalizarea situațiilor tulburi din lume și să răspundă nevoilor omenirii.

Întrebarea ce se pune este: cu ce fel de gimnastică mentală se vor ocupa geniile omenirii în ultimul deceniu al acestui mileniu?

Revista TIME din 4 Dec. 1989 conține un articol intitulat:

„Crucea întâlnește Kremlinul“. E vorba de întâlnirea istorică care a durat două ore între Mihail Gorbaciov, fostul lider al fostei Uniuni Sovietice, și Papa Ioan Paul II, întiul stătător al catolicismului. Întîlnirea a avut loc la Vatican.

Pentru un timp, în lungul conflict dintre Roma și Kremlin, Roma părea a fi în retragere. În anul 1981, același pontif de-abia a scăpat cu viață de glonțul asasinului.

Un timp îndelungat după aceea s-a bănuit că asasinatul a fost pus la cale și subvenționat de Kremlin. Din articolul mai sus amintit, redau aici doar vreo cîteva citate care par a fi semnificative:

„Pentru cele ce au avut loc în ultimul timp în răsăritul Europei, într-o mare măsură creditul se cuvine Papei“.

„În timpul întîlnirii sale din anul 1979 cu patriarhul ortodox de la Constantinopole, Papa și-a exprimat dorința să vadă, cît mai curînd posibil, unirea Bisericii Romano - Catolice cu cea Greco-orientală“.

„În cursul deceniului al 80-lea, discursurile Papei aveau ca țintă unirea întregii Europe, de la Atlantic pînă la Urali, sub egida creștinismului“.

„Calea pentru întîlnirea de la Vatican a fost pavată, în cursul a două decenii și jumătate, pe căi diplomatice“.

„Pasul cel mai important a fost atunci cînd, cu curaj, Papa a trimis la Moscova, anul trecut, pe cardinalul Casaroli, secretarul de stat al Vaticanului, împreună cu alți șapte cardinali, pentru a celebra mileniul creștinismului din Rusia“.

„O altă țintă a pontifului este să vadă o redeșteptare a creștinismului, pe măsură ce marxismul bate în retragere“.

Întrebarea este, însă, care creștinism?

Într-o viziune pe care Ioan Teologul a avut-o pe insula Patmos și care se află scrisă în Apoc. cap. 13, el a observat ridicarea unei

puteri căreia „toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului care a fost junghiat” (v. 8). O astfel de închinare comună ne face să credem că pentru așa ceva este necesară o unire religioasă.

La o adunare plenară a bisericii din toată lumea, care a avut loc la Vancouver - Canada în anul 1988, s-a plănuțit o adunare mondială al cărei motto să fie: „Dreptate, Pace și Grija față de mediul înconjurător”. Fizicianul și filozoful Carl Friedrich von Weizsacker a introdus acest gând în Germania de Vest. În cartea sa „Die Zeit Drangt”, el scrie :

„Întâlnirea tuturor religiilor din lume e posibil să fie cel mai important eveniment cu caracter spiritual din zilele noastre”. Conform ideilor lui, adunarea ar servi doar ca un mijloc pentru pregătirea unui sobor religios mondial. Weizsacker povestește experiența pe care a avut-o în Ashram, India, și care a influențat gândirea lui. „Luminare” și „salvare prezentă”. Această experiență m-a adus la realitate. Eu am devenit cu totul o altă persoană (Weizsacker op.cit. pag. 195).

Ca urmare a acestei experiențe, în Duminica Rusaliilor din anul 1989 a avut loc la Hanover un congres internațional a cărui temă a fost „Spiritul și Natura”. Pe invitație se afla scris:

„Se pare că o privire și la alte tradiții de gândire a spiritualității din răsăritul îndepărtat, cu înțelepciunea lui, ne poate fi de ajutor...”.

Papa Ioan Paul II, când a vizitat India în anul 1985, a îngăduit ca o preoteasă hindusă să-i facă pe frunte, cu roșu, semnul Tilak al zeiței Shiva. În septembrie 1986 el a declarat: „Nimeni nu trebuie să se îngrijoreze de aceasta când membrii diferitelor biserici creștine se întâlnesc cu alte religii spre a se închina”. În octombrie al aceluiași an, Papa a convocat la Assisi „o zi de rugăciune pentru libertate”, cu reprezentanți din aproape toate religiile și confesiunile lumii. Pe lângă șefii diferitelor denominațiuni și reprezentanți ai Consiliului bisericesc

mondial, acolo au fost evrei, musulmani, budhiști, hinduși, sikhs, quintoști, shamani din India și vrăjitori din Africa.

„DOMNUL DOREȘTE CA BISERICA SA SĂ ARATE LUMII FRUMUSEȚEA SFINȚENIEI... CERUL TREBUIE SĂ SE REFLECTE ÎN CARACTERUL CREȘTINULUI”.

E.G. WHITE, 9T/27

Reprezentanți ai tuturor acestor zei stăteau alături de cel ce se numește Vicarul Fiului lui Dumnezeu.

În legătură cu această adunare de rugăciune convocată de Papa, profesorul de misiologie de la Universitatea din Tubingen, pune întrebarea: „În cele din urmă, este aceasta o doctrină romano-catolică, prin care membrii tuturor confesiunilor se închină la același Dumnezeu?”. Bayerhaus continuă: „Conform dorinței Papei, convocări ca cea de la Assisi ar trebui să se țină și în alte locuri”.

La Congresul internațional care s-a ținut în luna septembrie 1987 în Elveția cu tema „O lume și o religie”, participanții s-au preocupat cu problema amenințătoare creată de înmulțirea religiilor.

La cel de-al doilea Conciliu de la Vatican, părinții bisericii au hotărât: „În acest timp, când zilnic oamenii se apropie tot mai mult unul de altul, când legăturile dintre popoare sînt așa de deosebite, biserica continuă să studieze legăturile ei cu religiile necreștine”. Teologul romano-catolic B.Griffith clarifică aceste legături când face observația: „Noi nu trebuie să considerăm pe hinduși, budhiști sau musulmani ca fiind pe dinafara cercului de har divin. Prin elementele de adevăr pe care religiile lor le conțin, ei deja fac parte din organismul de har”.

În cele ce se văd în jurul nostru, natura nu se împacă cu vidul.

El este repede umplut de elementele naturii. La fel stau lucrurile și în domeniul spiritual. Dacă slujitorii Evangheliei lui Isus Hristos nu se vor sili să-l umple cu mesajul mîntuirii și al păcii, fără îndoială că Satana se va grăbi să facă lucrul acesta. Adresîndu-se odată mai marilor norodului, ce puneau întrebări iscoditoare, Isus le-a zis: „Fățarnicilor, fața cerului știți să o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?” (Mat. 16, 1-3).

Jeremia Florea
Prelucrare după Adventecho,
11 nov. 1989

SUFLUL ARMAGHEDONULUI

Urmare din pag. a 4 - a

erau avioane vrăjmașe! În timp ce urlau, pe deasupra parașutiștii au sărit în curtea lagărului. În sfîrșit, venise salvarea!

Vă rog să nu greșiți! Puterile răului intenționează să nimească neamul omenesc. Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului și-a ridicat deja mîna, gata să lovească clopotul morții. Marea luptă dintre Hristos și Satana, dintre bine și rău, este aproape de punctul final. Profetul Daniel zice: „În vremea aceea, poporul tău va fi salvat”. Iar Mîntuitorul Isus spune: „Cînd vor începe să se îndeplinească aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”.

Cînd primele sunete ale înpăimîntătorului Armagedon încep să răsune în jurul acestei planete, putem privi în sus. Salvarea va veni! Este salvarea din ceruri. Ea nu va veni cu o clipă mai devreme, nici nu va întîrzia măcar o clipă.

COMUNICĂRI DIN PARTEA ASOCIAȚIEI PASTORALE

I. ANUL PASTORULUI - 1993

PARTEA I. Preambul

Deoarece conducerea bisericii recunoaște rolul decisiv al pastorului comunității la îndeplinirea misiunii bisericii și

Deoarece mulți pastori consideră că nu întotdeauna conducerea bisericii a dat atenția dorită nevoilor lor și

Deoarece conducătorii bisericii trebuie să descopere căi mai eficiente pentru ca să implice în misiune, să încurajeze, să perfecționeze, să aprecieze și să întărească pe pastor și

Deoarece noțiuni ca unitatea și solidaritatea familiei, păzirea Sabatului, educația creștină, administrarea finanțelor și influența personală sînt atacate cu putere de o societate tot mai secularizată,

Conducerea bisericii se angajează să lucreze mîna în mîna cu pastorii bisericii, ca să îmbunătățească activitatea pastorului, să lupte împotriva acestor tendințe și să influențeze în bine relația pastori-conducători.

PARTEA 2. Obiective

a) Să reafirmăm importanța decisivă pe care o are pastorația în gîndirea conducătorilor bisericii, a pastorilor și a membrilor, ca funcție centrală a activității bisericii.

b) Să aducem la zi și să întărim comunicarea și înțelegerea între pastori și conducători.

c) Să definim modul în care poziția biblică de veghetor, păstor și preot răspunde cerințelor societății contemporane.

d) Să explicăm în mod clar care sînt problemele care amenință misiunea bisericii.

e) Să punem la punct, cu o contribuție însemnată din partea pastorilor, sisteme de evaluare, comunicare și raportare pentru toți angajații bisericii, care să îi ajute să-și îmbunătățească eficiența în împlinirea obiectivelor bisericii.

PARTEA 3. Realizare.

Diviziunea Euro-Africa și Comitetul de primăvară al Conferinței Generale vor discuta modalitățile de realizare a acestor obiective, iar Comitetul Anual al Conferinței Generale 1992 va adopta un plan mondial.

RECOMANDĂM :

Adoptarea anului 1993 ca An al Pastorului în cadrul Uniunii Române, pentru ca, în consultare cu pastorii și în armonie cu planurile Diviziunii și Conferinței Generale, să pregătească un plan pentru realizarea acestor obiective.

II. PREZBITERUL COMUNITĂȚII

Deoarece Sfintele Scripturi dau o atenție deosebită rolului conducător al prezbitelui în viața comunității locale (el este uneori numit și pastor laic) și

Deoarece prezbiterii comunităților, lucrînd sub îndrumarea pastorilor lor, îndeplinesc adesea o parte însemnată din lucrarea pastorală a bisericii și

Deoarece Asociația Pastorală coordonează pregătirea și perfecționarea prezbitelilor comunităților în cooperare cu departamentele bisericii mondiale și

Deoarece pastorii și prezbiterii au, într-o anumită măsură, nevoie de aceeași pregătire și de îndemn la o cooperare sfîntă,

RECOMANDĂM :

a) Să încurajăm conferințele să invite pe prezbiteri să participe periodic la adunări ale Asociației Pastorale, care sînt organizate special pentru pregătirea prezbitelilor. Aceste întruniri se adresează în continuare în principal pastorilor, dar vor insista asupra importanței prezbitelilor ca ajutoare ale pastorilor.

b) Să invite pe prezbiteri la adunările destinate pastorilor, în măsura posibilităților financiare.

III. ȘTIRI DIVERSE

* În anul în curs, Asociația Pastorală a Conferinței Generale a Bisericii A.Z.Ș. va publica Manualul Prezbitelui și va revizui Manualul Pastorului care, în noua lui formă, va conține o schiță a unui cod de principii etice pentru pastori.

* Pentru sfîrșitul anului în curs a fost pregătită o carte privitoare la închinare în cadrul Bisericii Adventiste.

* Se preconizează ca pînă în anul 1993 să se pună la dispoziția prezbitelilor un manual care să-i ajute în pregătirea și prezentarea predicilor. Sperăm ca materialul acesta să apară și în românește, de îndată ce va fi posibil.

* Pentru perioada 1990-1995, Misiunea Globală a Bisericii A.Z.Ș. a adoptat, prin credință, o țintă de 3.000.000 suflete din toată lumea care să fie conduse la Hristos, - mai mult de un suflet pe minut.

* La 30 iunie 1991, numărul membrilor botezați ai Bisericii mondiale A.Z.Ș. era de 6.879.571

- continuare în pag. a 10-a -

CATHARII - ALBIGENZI

Dumnezeu a creat pe om liber, cu o conștiință proprie și liberă, oferindu-i posibilitatea alegerii: viața sau moartea.

De-a lungul veacurilor, s-au ridicat bărbați și popoare care au încercat să canalizeze, să îndrume conștiințele supușilor după placul lor.

Din negura vremii, o rază strălucitoare străbate pînă în zilele noastre, atrăgînd atenția unei generații dezinteresate spre evenimente tragice, acoperite de colbul timpului, asupra unei mișcări religioase cu totul deosebite. Este vorba despre catharii-albigenzi.

Primii cathari au apărut în ținuturile contelui de Toulouse, în sudul Franței, în prima parte a secolului XI, răspîndindu-se treptat în Orleans, Perigard, iar mai tîrziu avînd adepți în Italia, Ungaria, Bulgaria, Albania și Boemia.

Cine erau catharii și care era crezul lor?

Documentele sînt foarte rare și totuși suficiente pentru a ne da o imagine a acestor neobișnuții credincioși.

Iată o declarație a Sfîntului Bernard, el însuși originar din sudul Franței, bazată pe observații directe:

„Obiceiurile lor sînt ireproșabile, se poartă în mod cinstit,

nu fac rău nici unei persoane și muncesc ca oameni care vor să trăiască numai prin munca lor. Dacă îi veți întreba care este crezul lor, veți afla că este în totul cel al lui Hristos. Dacă veți auzi conversațiile lor, nu veți găsi altele mai nevinovate. Iar faptele lor sînt în armonie cu cuvintele lor“.

Atunci însă, de ce erau totuși prezentați ca oameni periculoși și de ce sfîrșitul lor a fost atît de tragic?

Vorbiți de bine și iubiți de popor, bine primiți oriunde, catharii erau numiți „oameni buni“, „cei puri“, „sfinții“. Cărțile lor de cîntări, rugăciunile sau predicile lor, din nefericire, nu s-au păstrat, deoarece persecutorii lor le-au ars, străduindu-se să șteargă orice urmă care ar fi amintit despre ei. Istoria are puține documente, din care mințile iscoditoare au reușit să descifreze un capitol necunoscut din istoria omenirii. Documentele lor prețioase au permis prezentarea religiei cathare scoase de sub calomniile și răstălmăcirile adversarilor lor. Atestați de documentele vremii încă din anul 1000, catharii își dezvăluie, document cu document, identitatea lor în ceea ce ei credeau și trăiau.

Trăind într-o lume în care bărbatul avea drepturi egale cu femeia, chiar și în treburile de conducere, fără să se amestece în treburile politicii vremii, organizîndu-se pe principiile bisericii apostolice, catharii aveau ca ideal Scripturile. Buni cunoscători ai Bibliei, avînd și priceperea spirituală luminată de Duhul lui Dumnezeu, catharii au revoluționat lumea timpului lor! Renumele lor a depășit cu mult granițele teritoriului lor de baștină, atrăgînd atenția întregii creștinătăți, și a celor sinceri, ca și a celor deranjați de progresul spiritual.

În 1167, cu ocazia vizitei patriarhului Nicetas din Constantinopole, un mare conciliu cathar avu loc la Saint-Felix de Caraman, aproape de Toulouse.

Nicetas prezidă organizarea Bisericii Albigenze. Cu această ocazie, au fost înființate episcopii cathare de la Agen, Toulouse și Carcassonne. Sintem în perioada cea mai înfloritoare a credinței cathare. Asemenea concilii erau la ordinea zilei, se desfășurau în aer liber; la ele luau parte teologi, predicatori catolici și cathari, seniori, conți și tot poporul. Subiectele dezbătute erau probleme de doctrină. Se menționează că, la începutul secolului XIII, pe la 1207, conciliile lor durau neîntrerupt câte 15 zile. Vederile lor ne apar uimitor de reformatoare dacă citim mărturia unui contemporan:

„Biserica Romană nu este nici sfântă, nici Mireasa lui Hristos, ci femeia diavolului. Aceasta este Babilonul pe care Ioan îl descrie în Apocalips, căci se hrănește cu sîngele sfinților și martirilor lui Hristos. Poruncile ei nu sînt nici bune, nici sfinte, nici stabilite de Domnul Hristos. Niciodată Isus sau apostolii n-au poruncit, nici n-au statornicit liturgia, cea care este astăzi“.

În contrast cu biserica oficială, catharii se socoteau slujitori ai Dumnezeuului care este dragoste, care este lumina și originea blîndeții, bunătății, păcii și dreptății...

Viziunea cathară era foarte optimistă: biruința finală a binelui asupra răului era certitudinea lor, chiar dacă răul mai avea stăpînire asupra libertății și trupului lor.

Tocmai forța acestei mișcări, care cîștiga provinciile Franței și creștea, tocmai influența ei cuceritoare alături de biserica tradițională, paralizată și sleită, ținută în frîu doar de amenințările anatemelor, ale excomunicării și ale rugului, au stîrnit împotrivire de moarte din partea Papei Inocențiu III, care își vedea spulberat visul său cu privire la unitatea bisericii papale.

Și istoria se repetă: catharii dispersați și minoritari, susținători

ai nonviolentei, se aflau în aceeași situație a creștinilor secolului II și III. Energia lui Inocențiu voia să lovească tare. Și pentru a-și asigura izbînda, alese, dintre toate provinciile unde se aflau cathari, tocmai Franța, leagănul albigenzilor. Aici ținti puternica sa cruciadă! Riul de sînge izburnește în 1209...

E de prisos să amintim atrocitățile cruciaților care se dezlănțuie timp de 35 de ani. Cîți au murit? E oare puțin un milion de martiri?

Centrele de supraviețuire a catharilor s-au stabilit în jurul orașelor situate în zone greu accesibile ca Montsegur care, după o rezistență pasivă de aproape un an, a fost distrus.

Sintem în 1209, anul cruciadei. Orașul Besier este impresurat, incendiat, iar întreaga sa populație de 25.000 de suflete este exterminată!

Minerva, o cetate care nu număra mai mult de cîteva sute

de oameni, dar care era unul din centrele cathare, este cucerită în 1210 sub loviturile lui Simon de Montfort, iar cei 140 de supraviețuitori sfinți au fost arși.

Carcassonne, unul din marile centre ale mișcării, a căzut și el sub masacru. Cu toate acestea, în mod clandestin, aici continuă să trăiască rămășițele cathare încă un secol.

Sudul, terorizat, își plîngea morții... Într-un vers dureros, trubadurul Figueira își striga nedumerirea:

„Dar în ce Scriptură

Ai găsit că trebuie să-i omori
Romă, pe creștini?“

Începînd cu anul 1231, cetatea Montsegur, un cuib de vulturi la 1207 metri altitudine, devine reședința bisericii cathare din sud. Bastion al rezistenței, ea se înalța ca o sfidare la adresa ocupării franceze.

În mai 1243, Hugo de Arcin, comandantul militar al regiunii Carcassonne, a venit cu o armată

de cavaleri și sergenți francezi ca să cucerească muntele Montsegur. După o rezistență măreață de aproape un an, Montsegur capitulează. Între cuceritori și asediați se stabili un armistițiu de 15 zile. Motivul? Catharilor nu le mai rămăsese nimic decât să moară. Pentru aceasta, sub îndrumarea spirituală a pastorului lor, Bertrand Martin, viitorii martiri s-au împărțit de experiența Camerei de sus. Și-au pus toate lucrurile în rînduială ca să fie bine și... la capătul celor 2 săptămîni, la 16 martie 1244, în jur de 210 sfinți fură conduși la piciorul muntelui, unde se înălța un imens rug. Așa cum piere roua în căldura arșiței s-a stins Biserica Cathară a Albigenzilor, din sudul Franței.

Un stîlp de aducere aminte se ridică azi în locul martiriului lor:

„Catharilor, Martiri ai Curatei Dragoste Creștine!“

Grotele ascunse ale Pirineilor slujeau de adăpost pușinilor supraviețuitori, care au refuzat să urmeze pe frații lor în drumul exilului.

Timp de încă 80 de ani ei au trăit, uneori în grupe de cîteva sute, în interiorul regiunilor muntoase, în cele 3 comunități - rămășiță.

În 1328, la inițiativa Inchiziției, 510 cathari fură zidiți de vii în grota Lombrives de către armatele din Toulouse.

Masacrați, arși, zidiți de vii, catharii fură în continuare obiectul unei campanii sistematice de defăimare. Pentru a-și scuza genocidul, persecutorii s-au străduit să-i blameze și să le creeze o proastă reputație pentru a-i pierde în fața opiniei publice. Aceasta însemna a-i ucide de două ori!

Documentele regăsite au reardus, în fața unei civilizații sufocate, statura nobilă și îngerească a cathari -

lor. Ce moștenire regeneratoare pentru noi, epigonii! Ce gânduri și cercetări de sine renasc în conștiința toropită a creștinului slăbănog...

Cînd cu o ocazie s-au prezentat filmele documentare despre cathari, jurnaliștii francezi și-au pus întrebarea: „Mai există încă cathari în Franța?“ - eruditul savant istoric Roche a răspuns: „Dacă întilniți împrejurul dvs. oameni care așază adevărul deasupra avantajelor lor trecătoare și deasupra minciunii, care pun castitate în iubirea sufletului lor, libertatea spirituală mai presus de înrobirea patimilor și a păcatelor și umilința în toate legăturile cu oamenii, atunci poate veți putea răspunde la întrebare!“

L. Cristescu

CUVÎNTUL PREȘEDINTELUI

CU TOATĂ ÎNDRĂZNEALA

- Urmare din pag. 1 - a

Iubită familie adventă,

Pentru miile de localități încă neevanghelizate, pentru sufletele pierdute pentru care a murit Hristos, pentru mărturia personală pe care o avem de dat, pentru arătarea Împărăției Domnului nostru, să punem stăpînire pe fîgăduința care spune: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau“ (Iosua 1, 3).

Să ne unim și noi astăzi, în acest ceas important al istoriei, împreună cu ucenicii din Ierusalim și să rostim:

„Stăpîne, Doamne, care ai făcut cerul, pămîntul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfînt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: 'Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte?

Împărății pămîntului s-au răscolat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Un-sului Său... ca să facă tot ce hotărîse mai dinainte mîna Ta și sfatul Tău'. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala...“.

Să ajute Dumnezeu ca această rugăciune să ne fie ascultată, iar despre noi să se scrie în cărțile cerului!

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați. Toți s-au umplut de Duh Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“. Astăzi se împlinesc aceste cuvinte.

Nelu Dumitrescu

ASOCIAȚIA PASTORALĂ - COMUNICĂRI (urmare din pag. a 7- a)

membrii botezați. Astăzi, numărul depășește 7 milioane.

* În Coreea de Sud există peste 100.000 membri adventiști. În capitala țării, Seul, se află 100 de

comunități adventiste. Media botezurilor este de 8.000 anual.

* Biserica A.Z.Ș. din Angola are 140.000 membri adulți, din care 60.000 sînt sub vîrsta de

30 de ani. Biserica este frecventată de peste 200.000 de persoane.

Culegere de A. Moldovan,
Director al Asociației Pastorale

CROAȚIA

SUFERINȚA FRAȚILOR

Potrivit informației care ne-a parvenit de la Departamentul Comunicații al Uniunii Croate, războiul civil din Yugoslavia a năpăstuit și Biserica Adventistă de acolo. Peste 10 Case de Rugăciuni și case parohiale au fost distruse sau grav avariate în Vukovar, Osijek, Lipik și alte localități. Frații noștri, împreună cu ceilalți locuitori ai multor orașe, a trebuit să ia calea pribegiei, lăsînd totul în urma lor. Printre victimele războiului se numără și sora Durdica Senicki, sfîrtecătă de o explozie de obuz. Și fiul ei de 16 ani a fost grav rănit. Să ne rugăm pentru cei ce suferă.

SIBERIA

RADIO ADVENTIST RUSIA

La 1 martie anul acesta a început să funcționeze noul post de radio adventist din Novosibirsk, Siberia, care transmite în zece limbi pe frecvențele de 9835 khz și 11855 khz. Aria de cuprindere a postului este pînă în India de Nord, India Centrală și de Sud, China de Nord și de Vest, Pakistan, Uzbekistan, Rusia, Siria și Turcia. În acest fel solia adevărului va pătrunde în teritorii întinse, neatînse încă de Cuvîntul Evangheliei.

NEPAL

COLONIE DE LEPROȘI

32 de tineri adventiști din Germania, Elveția, Italia și Spania au plecat pentru 4 săptămîni în Nepal, într-o acțiune organizată de A.D.R.A. Scopul vizitei lor n-a fost turistic, ci pentru construirea unor case de locuit pentru nenorociții din

tabăra de leproși Kokana, la 10 km. de Katmandu, capitala țării.

În această unică leprozerie a țării, construită inițial - acum 130 de ani - pentru 400 de bolnavi, trăiesc astăzi în condiții catastrofale 2000 de leproși. Este un adevărat ghetou. Instalația sanitară nu funcționează, bolnavii sînt exploatați de locuitorii satelor vecine, nu există nici o măsură preventivă, plăgile deschise nu sînt tratate. Datorită măsurilor luate de A.D.R.A. (organizație de ajutorare adventistă) situația s-a schimbat mult. S-au construit pînă acum 60 de case pentru 60 de familii atinse de lepră, se fac regulat vizite și îngrijiri medicale și s-au remediat și celelalte inconveniente.

Cei 32 de tineri au contribuit la construirea unei case pentru o familie, a unui cămin pentru alți 60 de bolnavi în vîrstă, a unei școli pentru 650 de copii și la extinderea unui spital. Au lucrat cu entuziasm și voie bună, care i-a „molipsit” și pe leproși: cine a putut și-a pus umărul să-i ajute pe tineri.

Iată și mărturia unuia dintre tineri: „Cele 4 săptămîni au fost pentru mine ca un dar de la Dumnezeu, care mi-a îmbogățit viața”.

ITALIA

AWE-FORLI

Din cei 7 milioane de dolari cît s-au propus pentru construirea stației de radio adventist din Forlì - Italia, s-au putut strînge din toată lumea doar jumătate. Și totuși lucrarea va porni înainte, cu încrederea că și restul de bani necesar se va aduna. Emisiunile de la Forlì - cele de unde scurte - vor fi recepționate și în țara noastră.

FRANȚA

LA JOCURILE OLIMPICE

Fratele Paul Bleeckx, directorul Departamentului Comunicații de la Diviziunea Euro-Africa, conduce acțiunea editurilor adventiste din Franța, Spania, Portugalia și Italia, prin care au scos un număr special al revistei „Semnele timpului” destinat participanților la Jocurile Olimpice de iarnă de la Albertville și la cele de vară de la Barcelona. Tema acestui număr este „Trecerea liniei” și apare în mai multe limbi europene, pentru sportivi și spectatori, care au nevoie și ei să fie mîntuiți. Să urăm fraților un succes misionar deosebit.

„SĂ NE ADUCEM
AMINTE CĂ O VIAȚĂ
CREȘTINEASCĂ ESTE
ARGUMENTUL CEL
MAI PUTERNIC CE
POATE FI ADUS ÎN
FAVOAREA CREȘTINIS-
MULUI ȘI CĂ UN
CARACTER CREȘTIN
DE MICĂ VALOARE
FACE MAI MULT RĂU
ÎN LUME DECÎT
CARACTERUL OMULUI
DIN LUME... OAMENII
VOR CREDE NU CE
PREDICĂ DESERVEN-
TUL CULTIC, CI CEEA
CE TRĂIEȘTE BI-
SERICA”

E.G. WHITE, 9T/18

„HUPO - MONE“

„AICI STAU !
NU POT ALTFEL,
AȘA SĂ-MI
AJUTE
DUMNEZEU !“

MARTIN LUTHER

„**H**UPO-MONE“ este o expresie care exprimă o virtute creștină; unii traducători ai Bibliei au redat-o prin „răbdare“. Însemnătatea originală din limba greacă este: „a rămîne în urmă“, „a rămîne pe loc“, „a rămîne la datorie“, așa cum citim despre copilul Isus în Luca 2,43: „Apoi după ce au trecut zilele praznicului, pe cînd se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta“.

Domnul Hristos, la vîrsta de 12 ani avea descoperirea misiunii Sale mesianice. „Pentru prima dată copilul Isus privea la templu. El a văzut preoții îmbrăcați în veșminte albe, îndeplinind solemnă lor slujbă. Privi la victima înșingherată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioșii îngenuche în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămîie se înălța spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atît de impresionantă. Zi de zi El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act părea să fie strîns legat de propria Sa viață. Noi îndemnuri se nășteau înăuntrul Său. Tăcut și adîncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci se descoperi Mîntuitorului taina misiunii Sale.

„Răpit de contemplarea acestor scene, nu a rămas lîngă părinții Săi. El căuta să fie singur. Cînd serviciile pascale au luat sfîrșit, El mai zăbovi prin curțile templului; iar atunci cînd credincioșii au plecat din Ierusalim, El a rămas în urmă“ (H.L.L.pag.68).

Cînd a fost apoi găsit de Iosif și de Maria, le-a răspuns: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“. Dar ei n-au înțeles spusele Lui“ (Luca 2,49-50).

În răspunsul dat mamei Sale, Isus dovedea pentru prima dată că El cunoștea în ce legătură se află față de

Dumnezeu. Iosif și Maria nici de dată aceasta n-au înțeles cuvintele Lui....

A rămîne în urmă, a rămîne la datorie, a rezista! Lucrul acesta poate fi foarte bine ilustrat prin exemplul unuia din vitejii lui David. David avea mai mulți viteji în slujba lui. Printre aceștia se afla Ioseb-Basșebet. Acesta și-a învîrtit sulița peste opt sute de oameni, pe care i-a omorît dintr-o dată (2 Sam.23,8). De asemenea îl mai avea și pe Eleazar. „El era unul din cei trei războinici care au ținut piept împreună cu David împotriva filistenilor strînși pentru luptă, cînd bărbații lui Israel se dădeau înapoi pe înălțimi. El s-a sculat și a lovit pe filistenii pînă ce i-a oboșit mîna și a rămas lipită de sabie. Domnul a dat o mare izbăvire în ziua aceea...“ (vers.9-10) Însă viteazul lui David despre care se vorbește mai puțin este Șama. Scriptura vorbește despre el: „După el, Șama, fiul lui Aghe din Harar. Filistenii se strînseseră la Lehi. Acolo era o bucată de pămînt semănată cu linte; și poporul fugea dinaintea filistenilor. Șama s-a așezat în mijlocul ogorului, l-a apărut și a bătut pe filistenii. Și Domnul a dat o mare izbăvire“ (vers.11-12).

Șama a rămas în urmă, a rămas la datorie, a rezistat. Sînt puține lucruri în viață atît de grele, ca acela de a rezista. Aceasta înseamnă împotrivire; a nu ceda la acțiunea unor forțe din afară; a nu se lăsa învins; a nu se lăsa doborît, a suporta oboseala și supărarea. A fi puternic, tare, dîrz, neclintit!

Cînd alții fug de la datorie, dovedindu-se fricoși și lași, este cu atît mai greu să rezisti! În cazul lui Șama fugeau cei mai viteji ostași ai lui David: Ioseb-Basșebet și Eleazar. Prietenii lui Șama îi spuneau că: „rămînerea pe loc“ este fără sens, este lipsită de orice speranță; ea însemna

moarte sigură. Bucata aceea de pământ cu linte nu merită să-ți riști viața. Este foarte posibil ca David personal să-l fi însărcinat pe Șama cu paza terenului respectiv...

Fiecare dintre noi avem o grădină „o vie”, care ni s-a încredințat: „...m-au pus păzitoare la vie. Dar via frumuseții mele n-am păzit-o” (Cînt. Cînt. 1,6). Domnul Hristos, vorbind despre responsabilitatea fiecăruia dintre noi, a spus: „Se va întâmpla ca și cu un om plecat într-o altă țară, care își lasă casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui și poruncește portarului să vegheze” (Marcu 13,34). „Eu vin curînd. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa” (Apoc. 3,11).

Cînd Avraam a adus animalele și păsările de jertfă pe altar, așa cum îi spusese Dumnezeu, „păsările răpitoare s-au repezit peste stîrvuri; dar Avraam le-a izgonit” (Gen. 15,9-11). El putea să spună: „Eu mi-am făcut partea, am făcut ce mi-a spus Dumnezeu. Dacă El nu mistuie cu flăcările plăcerii Sale jertfa adusă de mine; dacă El îngăduie să fie profanat de păsările răpitoare ceea ce eu i-am consacrat, aceasta este treaba lui Dumnezeu”. Dar Avraam n-a zis și n-a procedat în sensul acesta. El a „izgonit” păsările răpitoare, cu alte cuvinte a rămas lîngă altar, a rămas la datorie, a rezistat! „După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adînc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut peste dobitoacele despicate. În ziua aceea Domnul a făcut un legămînt cu Avraam și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, de la rîul Egiptului, pînă la rîul cel mare Eufurat” (vea. 17-18).

Și în jurul nostru pot fi auzite voci care spun: „Nu merită să mai luptăm, nu vom putea face față curentului lumesc care invadează biserica. Moralizatorii de circumstanță ne șoptesc: „Trebuie să adaptăm prevederile legii la spiritul vremii, al împrejurărilor și mentalității, precum și al mediului în care trăim. De fapt, nu există o măsură-etalon pentru stabilirea binelui și răului, totul este relativ. Orice fapt trebuie judecat în funcție de împrejurări. Fă ceea ce în împrejurarea dată apreciezi că este bine...”. Tendința relativizării tuturor lucrurilor devine pe zi ce trece o presiune tot mai puternică, devine o criză, care amenință biserica lui Dumnezeu din zilele noastre. Este nevoie mai mult ca oricînd de o oaste întregă de viteji asemenea lui Șama de odinioară.

Lașitatea, retrăgerea, abandonarea sînt de la diavolul: „Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el”. Noi însă nu sîntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mîntuirea sufletului... (Evrei 10,38-39).

Noi sîntem tentați să ne lăudăm cu „nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5,2), cu revederea la Marea de Cristal și alte expresii asemănătoare, care au devenit uzuale printre noi. Toate sînt frumoase și nu este un lucru rău faptul că le folosim. Trebuie însă să citim mai departe și versetele 3 și 4 din Romani cap. 5: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aduce nădejdea”.

Am citit într-o carte despre însemnătatea etimologică a cuvîntului „necaz”. Autorul respectiv susținea acolo că acest cuvînt derivă de la denumirea „îmblăciu”. Îmi aduc aminte de anii copilăriei mele, petrecuți în Jimbor-ul Ardealului meu neuitat, cum bunicul meu, la vîrsta de octogenar, în timpul treieratului, în loc de batoză - pentru că de combină nu se vorbea pe vremea aceea- folosea „îmblăciu!”. Această unealtă consta din două bîte, una mai lungă care servea drept coadă, iar alta mai scurtă, fiind

CONCURSUL
DE
POEZIE
•
CIORBĂ IOSIF
•
COMUNITATEA
ALBA - IULIA
CONFERINȚA
TRANSILVANIA - NORD

ATÎT DE MULT...

„Dragostea este mai puternică decît moartea”
Cînt. Cînt. 8, 6

Cît de mare e iubirea Tatălui slăvit din cer,
E adîncul tainei sfinte, nepătrunsă, e mister.
E oceanul fără margini de comori și bogății,
E știința mîntuirii studiată-n veșnicii.

Mina Sa desăvîrșită a creat tot ce privim,
Lumea noastră, paradisul, tot ce-i nobil și sublim.
Armonia, pacea sfîntă și nespusa fericire,
Înălțau în imn de slavă: „Dumnezeu este iubire!”

Dar interveni păcatul, element neînțeles
Factorul cel mai oribil din întregul Univers:
El a pervertit natura și ne-a nstrăinat profund,
Aruncînd planeta noastră în prăpăstii fără fund.

Și s-au revărsat în lume: ură, crimă și cercare,
Suferința, agonia, bolile necruțătoare.
El, păcatul, răzvrătirea, un intrus distrugător,
În final aduce moartea, crainicul îngrozitor.

Dragostea nemărginită, infinita bunătate,
S-a plecat spre suferința lumii plină de păcate.
Grija plină de iubire se manifesta mereu,
Și ne-a dat pentru salvare „PE UNICUL FIU AL SĂU”.

Slava Sa nemărginită, bogăția și mărirea,
S-au descoperit în lume, cînd S-a arătat IUBIREA.
Nesfîrșita bunătate, dragoste fără hotar,
Cerul s-a golit de slavă, dîndu-ne supremul dar.

Prințul lumilor eterne, Fiul Tatălui slăvit,
Din iubire pentru lume, nouă ni S-a dăruit.
Ce iubire, ce minune, dar divin, comori de har,
Fiul slavei e al nostru, cel mai scump și mare dar.

Iar în țara umbrei morții, răsări divinel soare,
El era lumina lumii și comoara cea mai mare;
A venit să-ndepărteze vâlul de păcat întins,
Și s-aducă la lumină, slava Celui necuprins.

Scump izvor de mîngiere sufletelor zbuciumate,
Evangelhia iubirii, celor ce zac în păcate.
Din iubire pentru lume a luat asupra Sa,
Tot păcatul omenirii și muri pe Golgota.

Ca oricine crede-n Fiul și în sîngele jertfit,
Să nu piară în păcate, ci să fie mîntuit.
Sfînt izvor de izbăvire și comoară de iubire,
Slava Golgotei rămîne dar divin de mîntuire.

legate între ele cu o curea de piele veritabilă și cea mai rezistentă posibilă. Bîta cea mai scurtă, care lovea snopii de grîu așezați în arie, avea ca rezultat despărțirea grîului de pleavă. Boabele de grîu rămîneau pe loc, iar pleava o lua vîntul. Acest îmblăciu producea prin lovire o nenorocire cruntă, o suferință mare, dar numai în felul acesta putea fi despărțit grîul de pleavă, pentru a deveni pîine și hrană pentru noi.

Cunoaștem noi loviturile de îmblăciu, loviturile încercărilor din viața noastră? Cunoaștem noi temperatura căldurii din cuptorul încercărilor? Să nu uităm niciodată un lucru: Dumnezeu personal supraveghează temperatura cuptorului în care am ajuns și El permite ridicarea ei pînă la gradul cînd se ard „toate legăturile noastre omenești” cu care am fost legați cînd am fost introduși în cuptor.

„Frații mei”, spunea Iacov, „să priviți ca o mare bucurie cînd treceți prin felurite încercări”.

Grecescul PEIRASMOS înseamnă încercare, respectiv procesul experimental prin care un chimist constată calitatea unei substanțe chimice.

Apoi continuă Iacov: „Ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvîrșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvîrșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (vers.3-4).

Încercarea este și o verificare, o probă; este necaz, suferință, primejdie; este o dificultate pe care o îndură cineva.

Prin încercări se maturizează statornicia. Statornicia este greaua datorie de a fi mereu același; este himera

iubirii; este jocul în care se impune să suporti, cu răbdare și neclintit, neajunsurile pentru care nu există leac; este nicovala care cu cît mai mult este lovită, cu atît mai mult se întărește.

Șama n-ar fi renunțat pentru nimic la bucuria statorniciei în luptă, pentru apărarea bucății de teren cu linte care i se încredințase să o apere.

Apostolul Pavel își amintea cu plăcere de „tăria statorniciei” tesalonicenilor (1 Tes.1,3): „De aceea ne lăudăm cu voi” - spunea Pavel - „în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți” (2 Tes.1,4).

Despre Timotei a putut să scrie: „Tu ai devenit urmașul statorniciei mele...” (2 Tim.3,10).

Exemplul nostru suprem de suferință, răbdare și statornicie desăvîrșită, rămîne Domnul Hristos. El a suferit crucea și a rămas statornic sub povara ei.

Despre ucenicii Săi a spus: „Voi sînteți aceia care ați rămas necontenit cu Mine, în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22,28-29).

„Hupo-Mone”, a rămîne în urmă, a rămîne la datorie, a rezista! Adevărații credincioși sînt aceia care adună astăzi căldură din răceala altora, curaj din lașitatea altora și loialitate din nesinceritatea altora”.

Mulțumim lui Dumnezeu, pentru că El a făcut posibil lucrul acesta prin Duhul Său Cel Sfînt.

Aurel Pălășan

SÎNTEM ÎNTREBAȚI? RĂSPUNDEM

„Am fost vizitată de Martorii lui Iehova. Printre altele, aceștia mi-au spus că Domnul Hristos a venit în 1914. Cum au ajuns ei la această concluzie?” (5)

CONCLUZII (2)

Întreaga greutate a poziției Martorilor lui Iehova, cu privire la faptul că a doua venire a Domnului Hristos a avut loc în 1914, se bazează pe presupunerea că cel de-al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar a fost 607 î.e.n., an în care el a nimicit Ierusalimul, a detronat pe Zedechia și a dus tot Iuda în robia babiloniană.¹ În articolele dinainte am examinat această poziție și am arătat că ea nu poate fi în mod valabil demonstrată.

S-a arătat în mod concludent că Nebucadnețar s-a urcat pe tronul Babilonului spre sfârșitul verii anului 605 î.e.n. și că primul său an de domnie a început în primăvara anului 604 î.e.n. Acest fapt a fost dovedit prin mărturia armonioasă și coroborativă a tăblițelor astronomice, Stelei Nabonid-Harran (Nabon, HI, B), a miilor de date furnizate de tăblițele cuneiforme, de mărturia susținătoare a istoricilor antici, cum și mărturia unanimă a cronologiei tuturor cercetătorilor moderni.

După raportul biblic, care este susținut de Cronică Babiloniană B.M.21946, primul contact militar al lui Nebucadnețar cu Iuda a avut loc în primăvară, când el a devenit împărat al Babilonului, la 605 î.e.n., atunci când a asediat Ierusalimul și a luat pe Daniel și pe alții în robia babiloniană (Daniel 1,2). Anul în care a fost distrus Ierusalimul (2 Regi 24,14) a fost cel de-al nouăsprezecelea an al domniei sale, care a fost stabilit că este anul 587/586 î.e.n., din toamnă pînă în toamnă, după calendarul civil iudaic și nu 607 î.e.n.

Cînd corelăm această dată cu lista împăraților datată în mod astronomic cu tăblița babiloniană B.M./22047, descoperim faptul că anul 607 î.e.n. a fost cel de-al nouăsprezecelea an al domniei lui Nabopolasar, tatăl lui Nebucadnețar, în timpul căruia babilonienii au mers împotriva „munților Za” din Asiria. Astfel, în 607 î.e.n., babilonienii n-au avut nici o legătură, nici un contact cu Iuda. Chiar mai mult, Nebucadnețar nici nu era împărat al Babilonului la data aceea.²

Să revedem cîteva din problemele ridicate de acest studiu, care ar putea duce la o astfel de concluzie.

În primul rînd, să reținem că conducătorii Martorilor lui Iehova pretind că anul 539 î.e.n. este o dată fixă sau absolută în istorie, de la care trebuie să derive alte date din perioada dinaintea Domnului Hristos.

Așa cum am văzut, o dată fixă este aceea care poate fi stabilită prin calcul astronomic. Literatura Martorilor lui Iehova, referitoare la această problemă, face o încercare de calculare care să ducă pe cititor să creadă că anul 539 î.e.n., pentru căderea Babilonului, este o categorică dată fixă de la care și alte date mai înainte de data aceasta - din perioada dinainte de Hristos - trebuie să fie stabilită.³

Este cu certitudine adevărat că toți cercetătorii renumiți în probleme de cronologie sînt de acord că Babilonul a căzut în mîinile lui Cir în luna a șaptea al celui de-al șaptesprezecelea an al lui Nabonid, dată care în termenii calendarului iulian a fost octombrie 539 î.e.n. Cu toate acestea, adevărata problemă este aceea de unde, cum știu acești cercetători în mod sigur că luna a șaptea a celui de-al nouăsprezecelea an al domniei lui Nabonid a fost octombrie, 539 î.e.n.? Răspunsul este că ei știu lucrul acesta nu pentru că aceasta este o dată fixă, ci prin legătura cronologică în stabilirea listei împăraților babilonieni cu datele astronomice fixe ale lui Nebucadnețar și Cambize.

Conducătorii Turnului de Veghe nu menționează niciodată aceste date astronomice fixe. În schimb, ei iau data derivată, 539 î.e.n. și o fac stabilă, ca și cînd ar fi o dată fixă. Apoi ei resping data fixă a domniei lui Nebucadnețar de la care derivă data de 539 î.e.n., data căderii Babilonului. Numai în acest fel pot ei să-și mențină poziția cum că cel de-al nouăsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar - cînd el a nimicit Ierusalimul și a detronat pe Zedechia și care, cum presupun ei, a întrerupt conducerea Împărăției lui Dumnezeu asupra pămîntului - a avut loc la 607 î.e.n. și că 2520 de ani mai tîrziu, în 1914, a avut loc a doua venire a Domnului Hristos, ca să restaureze conducerea Împărăției lui Dumnezeu asupra pămîntului.

În august 1968, într-un articol din revista „Turnul de Veghe”, la care am făcut referire în primele articole, a apărut o listă de douăzeci și unu de cercetători care sînt de acord, care susțin că Babilonul a căzut în mîinile lui Cir în anul 539 î.e.n. Conducerea Martorilor lui Iehova au uitat însă să menționeze că fiecare dintre cei douăzeci și unu de savanți sînt cu toții de acord și susțin că, în anul 607 î.e.n., Nebucadnețar nu era împărat al Babilonului.

În 1906, o stelă (NABON, HI, A) a fost găsită la Eski Harran, pe care Nabonid a ridicat-o în cel de-al nouălea

an al domniei sale. Ea conține o listă a împăraților imperiului neobabilonian. Această listă a împăraților a fost făcută de către un contemporan al imperiului neo-babilonian, acest lucru fiind extrem de semnificativ pentru cronologia neo-babilonieni. Din nefericire, inscripția cu această listă a împăraților era foarte deteriorată. O traducere a inscripției făcută de Pritchard a fost publicată în 1955. În afară de anii de domnie ai lui Nebucadnețar și Neriglisar, toți ceilalți ani au trebuit să fie completați pe această inscripție mutilată a stelei.

Conducătorii Turnului de Veghe au bazat totul pe această mutilată inscripție contemporană a listei împăraților. Prin 1971 ei au publicat această listă mutilată și au concluzionat: „Acest text fragmentar contribuie puțin la furnizarea de informații precise cu privire la cronologia acestei perioade.⁴ În același articol ei atrag atenția la o eroare de calcul de trei sau patru ani ce se află în inscripție datorită numărului de ani adăugați de istoricii moderni pe baza Canonului Ptolemeic.⁵

Ceea ce Martorii lui Iehova au neglijat sau n-au vrut să menționeze, este faptul că în 1956 a fost descoperită o altă stelă (NABON,HI,B) la Eski Harran pe care

Nabonid a mai scris odată inscripția de pe prima stelă (NABON,HI,1), găsită în 1906. Pe această nouă stelă inscripția cu lista împăraților este intactă.

Lista împăraților neo-babilonieni de pe această importantă inscripție corespunde exact cu lista împăraților din canonul împăraților lui Ptolemeu și a fost coroborată cu miile de date din tăblițele cuneiforme și mărturiile istoricilor antici și este acceptată de toți istoricii moderni.

De ce oare, prin 1971, conducătorii Martorilor lui Iehova au continuat să discrediteze informația apărută în partea inferioară a Stelei Harran (Nabonid, HI,A), inscripție publicată în 1955, în vreme ce, în același timp, nu menționează niciodată informațiile vrednice de crezare oferite de Stela Harran (Nabonid, HI,B), inscripție publicată în 1958?

Această comportare dă pe față o atitudine ce pare că se impune printre conducătorii Turnului de Veghe și care deranjează, anume că este necesar pentru ei să răstălmăcească faptele spre a face pe oameni să accepte „adevărul”, pentru că aceia care au acces la fapte nu pot accepta interpretarea biblică pe care o dau ei.

În al treilea rând, să analizăm încercarea societății Turnului de Veghe de a discredita Canonul lui

Ptolemeu. Ei au făcut eforturi repetate de a discredita această listă a împăraților, în primul rând pentru că Ptolemeu, în alcătuirea canonului său, așa cum cred unii, a urmat pe Berossus, un preot babilonian din secolul al treilea î.e.n. și, în al doilea rând, datorită unui vid cronologic pe care ei l-au sugerat că există undeva între 612 î.e.n. pentru distrugerea cetății Ninive și 763 î.e.n. pentru cel de-al nouălea an al împăratului asirian Assur-dan III, atunci când este calculat după Canonul lui Ptolemeu.⁶

Conducătorii Turnului de Veghe au încercat să lanseze ideea că Thiele se îndoiește de corectitudinea cronologiei listei regilor întocmită de Ptolemeu, făcând referire la declarația din nota sa de subsol, cum că acest Canon al lui Ptolemeu „a fost pregătit în principal pentru scopuri astronomice și nu istorice”.⁷

Aceasta este o înșelăciune. Declarația lui Thiele explică omisiunea de către Ptolemeu a împăraților care au domnit un an calendaristic întreg. Ptolemeu a făcut aceasta pentru a preveni ca aceiași an calendaristic să fie socotit de două ori pe scară cronologică.

Poziția lui Thiele cu privire la cele nouăsprezece eclipse înregistrate în lucrarea „Almagest”, prin care lista împăraților lui Ptolemeu este fixată,

este făcută cunoscut în această declarație:

„Detaliile cu privire la eclipse sînt prezentate cu așa minuțiozitate, încît să nu mai lase nici un fel de semne de întrebare cu privire la identificarea exactă a fenomenelor deosebite la care se face referire, făcînd astfel posibilă cea mai pozitivă verificare.”⁸

În al patrulea rînd, într-un efort de a răsturna certitudinea cu care cronologia neo-babiloniană a fost stabilită de către calculele astronomice, Martorii lui Iehova pretind că sînt în stare să fixeze data sfîrșitului perioadei de 70 de ani, datînd după Olimpiade:

„Data de 539 î.e.n. pentru căderea Babilonului nu poate fi stabilită numai prin Canonul lui Ptolemeu, ci de asemenea și din alte izvoare. Istoricii ca Diodorus, Africanus și Eusebiu arată că primul an al lui Cir ca împărat al Persiei corespunde Olimpiadei a 55-a, anul 1/560/559 î.e.n., în timp ce ultimul an al lui Cir este plasat la Olimpiada a 62-a, anul 2/531/530 î.e.n. Tăblițele cuneiforme acordă lui Cir o domnie de 9 ani asupra Babilonului, care va demonstra astfel că anul 539 î.e.n. este data cuceririi Babilonului de către Cir.”⁹

Să analizăm aceasta. Diodorus din Sicilia, un istoric grec, scrie în primul secol înainte de Hristos, afirmînd că și-a obținut informațiile sale în legătură cu olimpiadele, datînd anii domniei lui Cir, din alți istorici greci din secolele doi și trei î.e.n.¹⁰ Dacă declarațiile sale sînt adevărate, atunci izvoarele informațiilor lor se aflau la o distanță de 300-400 de ani de zilele lui Cir.

Africanus, scriind în secolul al treilea e.n., spune că izvorul său de informații pentru datarea anilor de domnie a lui Cir, după olimpiade, este Diodorus. După Diodorus, ei datează primul an al domniei lui Cir la Olimpiada a 55-a, anul 1/560/559 î.e.n. El adaugă apoi curioasa observație că, în același an, 560-559 î.e.n., Cir a efectuat prima lui restaurare parțială a poporului prin Zorobabel, care înseamnă că „perioada de 70 de ani era acum împlinită”.¹¹

Eusebiu de Cezarea, un istoric bisericesc scriind spre sfîrșitul secolului al treilea și începutul secolului al patrulea e.n., și-a luat informațiile după olimpiade, datînd primul an al domniei lui Cir după Diodorus și Africanus. Apoi el a consultat o listă a împăraților vrednică de încredere, pentru a determina faptul că Cir a

domnit peste Persia timp de 30 de ani. Pe această bază, el a socotit olimpiadele datînd sfîrșitul domniei lui Cir la Olimpiada a 62-a, anul 2/531/530 î.e.n.¹²

Martorii lui Iehova iau această informație și consultă tăblițele cuneiforme pentru a determina cît timp a domnit Cir asupra Babilonului. De aici ei socotesc data pentru căderea Babilonului - 539 î.e.n.

Să reținem că cele mai bune surse pentru datarea Olimpiadelor sînt cu cel puțin 300-400 de ani depărtare de reala dată a domniei lui Cir. Apoi o listă a împăraților, cum și tăblițele cuneiforme trebuie să fie consultate mai înainte ca datele olimpiadelor să fie transpuse în datele calendarului iulian pentru căderea Babilonului.

Este clar faptul că această metodă de datare este cu mult inferioară metodei astronomice. Pentru această metodă sînt la dispoziție tăblițe astronomice contemporane pentru cel de-al treizeci și șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar și al șaptelea an al lui Cambize, care fac în stare pe cercetător să dateze cu certitudine acești ani. Aceste două tăblițe astronomice sînt în continuare suplimentate cu raportarea a două eclipse, una în cel de-al cincilea an al domniei lui Nabopolasar și alta în cel de-al șaptelea an al domniei lui Cambize. Stela Nabonid Harran (Nabon, HI/B), cum și mii de date din tăblițele cuneiforme și alte izvoare istorice sînt de folos pentru a stabili cronologia neo-babiloniană pe principiile de bază ale certitudinii istorice.

În al cincilea rînd, să analizăm ce fac conducătorii Turnului de Veghe pentru a clarifica raportul biblic, pentru a face ca propria lor cronologie, a perioadei de 70 de ani, să funcționeze.

Daniel spunea că în cel de-al treilea an al domniei lui Ioiachim (606/605 î.e.n.), din toamnă în toamnă, împăratul Nebucadnețar a asediat Ierusalimul, a luat mobilierul sacru de la Templu și a luat în robie pe Daniel și alți captivi și i-a dus în Babilon (Dan. 1, 1-2). Aceasta trebuie să a avut loc în timpul anului suirii la tron al lui Nebucadnețar, 606-605 î.e.n., din toamnă în toamnă, după calculul calendarului civil iudaic. Astfel, cînd Nebucadnețar în cel de-al doilea an al domniei lui a avut un important vis profetic, Daniel se afla în Babilon pentru a-l interpreta (Dan. 2).

Martorii lui Iehova își dau seama că dacă aceasta este adevărat, profe-

ția cu privire la cei 70 de ani putea să fie împlinită la data aceea. Ei neagă deci faptul că datarea de către Daniel a exilului său „în al treilea an al domniei lui Ioiachim” se referă realmente la cel de-al treilea an de domnie al lui Ioiachim. Ei consideră că referirea lui Daniel la cel de-al treilea an al domniei lui Ioiachim, în realitate, este o referire la cel de-al unsprezecelea an al domniei lui Ioiachim, care corespunde cu cel de-al șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar.¹³ Aceasta face, de asemenea, ca datarea visului profetic al lui Nebucadnețar în cel de-al doilea an să fie inexactă. Căci dacă Daniel nu a fost luat în robie și dus în Babilon pînă în cel de-al șaptelea an al domniei lui Nebucadnețar, cum poate fi posibil ca el să fie deja rob în Babilon și să interpreteze visul lui Nebucadnețar în al doilea an?

Este clar că încercarea conducerii Turnului de Veghe (Martorii lui Iehova) să altereze referințele lui Daniel la „cel de-al treilea an de domnie a lui Ioiachim” (Dan.1,1) și „al doilea an al domniei lui Nebucadnețar” (cap.2,1), este un efort de a forța declarațiile clare ale Bibliei și să le pună în armonie cu propria lor cronologie mai dinainte stabilită.

În final, să analizăm crearea de către conducerea Martorilor lui Iehova a unei false despărțiri între cronologia biblică și istoria „seculară”. Datorită cantității masive de dovezi cronologice disponibile, faptul acesta sapă la temelia poziției teologice a conducătorilor Martorilor lui Iehova, cu privire la anul 1914, ei încercînd să creeze o deosebire între Biblie și istoria „seculară”.¹⁴

Nu există nici o despărțire între cronologia biblică și „cronologia seculară” în cazul imperiului neo-babilonian. Chiar conducătorii Martorilor lui Iehova trebuie să consulte istoria „seculară” pentru a stabili orice fel de cronologie. Diferența dintre falsificarea de către conducătorii Martorilor lui Iehova a faptelor istorice și adevărata folosire a acestora de către istorici, este aceea că conducătorii Martorilor lui Iehova au ales numai acele fapte care se armonizează cu propria lor cronologie dinainte stabilită. Toate faptele istorice care erau în dezacord cu cronologia lor erau categorisite ca fiind istorie „seculară” și sînt așezate în opoziție cu „cronologia biblică”. Acest fel de „cronologie biblică” nu

este adevărata cronologie biblică, ci numai cronologia Martorilor lui Iehova. În adevăr, adevărata deosebire există, dar nu între cronologia biblică și istoria „seculară”, ci între

cronologia conducătorilor Martorilor lui Iehova și cronologia biblică, care a fost corelată și confirmată de către o masivă și unanimă mărturie a rapoartelor astronomice, arheologice și istorice.

Sperăm că acest studiu va conduce pe toți aceia care-l citesc la o credință mai puternică în autoritatea Scripturilor și la o mai profundă cercetare a marilor ei teme.

REFERINȚE:

- 1). Consultă primul capitol al acestui studiu pentru a înțelege despre felul în care Martorii lui Iehova dezvoltă această relație dependentă dintre distrugerea Ierusalimului la 607 î.e.n. și a doua venire a Domnului la 1914.
- 2). D.J.Wiseman, op.cit.p. 65.
- 3). Ghid pentru înțelegerea Bibliei, p. 333. Vezi de asemenea: „The Book of Truthful Historical Dates” The Watchtower, aug. 15, 1968, p. 492.
- 4). Ghid pentru înțelegerea Bibliei, p. 327.
- 5). Idem
- 6). Idem
- 7). Idem
- 8). Thiele, op. cit. pag. 44
- 9). Ghid pentru înțelegerea Bibliei, p. 328
- 10). Diodorus Siculus, IX.20,4; IX, 21 in Loeb Classical Library (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1946) vol.4, p. 31
- 11). Alexander Roberts and James Donaldson (eds.) The Ante-Nicene Fathers, Translations of the Writings of the Fathers Down to A.D. 325 (Grand Rapids: Wm.B. Eerdmans Publishing Co. 1951), Vol. VI, pag. 133.
- 12). Finegan, op. cit. 168
- 13). Babylon the Great Has Fallen, p. 132-138
- 14). Babylonian Chronology - How Reliable? The Watchtower, 1 februarie 1969, p. 88-90.

CONCURSUL DE POEZIE

Mihalcea Gabriel
COMUNITATEA NEGOCIEȘTI
CONFERINȚA
MUNTENIA

SAMARITEANUL

Psalmul 71,2

Sfârșit în suferinți adânci
cu lacrimile-n gene,
eram când m-ai găsit atunci
căzut, Samaritene.

M-ai ridicat milos din drum
pe-asin m-ai pus la tine,
iar eu, plângînd, ți-am spus atunci:
Fă orice vrei cu mine!

Uitat de toți și chinuit
am plîns apoi departe,
tu însă iarăși ai venit
și m-ai scăpat din moarte.

M-ai prins de mîină și mi-ai spus
să te urmez pe Tine,
eu te-am urmat mereu supus:
Fă orice vrei cu mine!

Cînd într-o toamnă m-ai chemat
din satul fără nume,
Cuvîntul Tău am ascultat
și m-am desprins de lume.

M-am prins de mîină, ca supus
plecat-am după Tine,
și-ngenuncheat smerit am spus:
Fă orice vrei cu mine!

M-ai pus să luminez și-arzînd
cu lacrimile-n gene,
vreau să mă mistui luminînd
aici, Samaritene.

Să-Ți fiu un slujitor supus
s-ascult mereu de Tine,
să fiu al Tău pe veci Isus:
Să faci ce vrei din mine.

Tîrziu într-un spital uitat
Zăceam în chinuri grele,
și numai Tu m-ai cercetat
în chinurile mele.

La sînul Tău iubit m-ai strîns
durerea să se-aline,
înviorat Isuse-am plîns:
Fă orice vrei cu mine!

Ajuns-am vremuri bune-apoi
și prins-am lumea dragă,
iar inima spre rele căi
voia să mă atragă.

Dar Tu-ntîlnindu-mă mi-ai spus
că asta nu e bine,
am înțeles și m-am supus:
Fă Tu ce vrei cu mine!

- Adoarme în Domnul, cel ce a fost pastorul Iancu Gheorghe, din cadrul Conferinței Muntenia.

Fr. Iancu Gheorghe vede lumina zilei la 10 mai 1913 în comuna Spătărei, jud. Teleorman, într-o familie de harnici truditori ai pământului și credincioși sinceri și devotați cauzei adevărului.

Tinărul Gheorghe urmează cursurile Institutului Biblic, după absolvirea căruia este angajat ca misionar în București (1 martie 1938). În perioada 1941 - 1945 activează în cadrul editurii Cuvîntul Evangheliei, iar în perioada anilor 1946 - 1956 este activ în lucrarea de pastorație în cadrul Conferinței Transilvania de Sud.

În 1941 (7.IV) se căsătorește cu tinăra Viorica Laluc din București și în căminul lor se va naște Alexandru, unicul fiu, care se va dovedi un neprețuit sprijin în anii suferinței sale.

Începînd din anul 1957 și pînă la pensionarea sa la 1.X.1981, va activa în cadrul Conferinței Muntenia, în administrație și pastorație, făcînd experiențe cu Dumnezeu în mijlocul bisericii Sale.

A năzuit spre culmi și a avut succesele și căderile sale, ca orice om supus firii și greșelii.

Anii de pe urmă ai vieții sale i-au oferit ocazii de reflecție și înțelegere profundă a iubirii lui Dumnezeu. Sintem convinși că ei au dus la rezolvarea a ceea ce ne dorim cu toții, a unei binecuvîntate armonii între noi și Răscumpărătorul nostru.

Închide ochii, consumîndu-și experiența vieții deplin încredințat în iubirea și puterea răscumpărătoare și mîntuitoare a Domnului Hristos.

Fiul său, Alexandru (Sandu), i-a încălzit inima și l-a vegheat cu iubire în anii suferinței lui.

Cuvîntul plin de putere și mîngiere al Scripturii a fost prezentat cu această ocazie de frații Edy Constantinescu, Pavel Crișan și D. Popa.

Comitetul Conferinței Muntenia

- Se stinge din viață fratele Erghelegiu Dumitru, pastor pensionar, în vîrstă de 74 de ani.

Fratele Erghelegiu s-a născut în Comuna Dracea (Crîngu) din jud. Teleorman. Cînd tinărul Dumitru avea 9 ani, părinții săi îmbrățișează credința adventă.

Dornic de a sluji lui Dumnezeu și aproapelui, între anii 1937- 1939 și 1945-1946 urmează cursurile Institutului Biblic din Brașov-Stupini. După absolvire a fost angajat în lucrare, activînd în districtele Roman, Botoșani și Suceava.

Cei 44 de ani trăiți împreună cu familia sa au fost întreruși în 1948, cînd a fost arestat și condamnat la 2 ani închisoare pentru „deținere de material religios“, lucru interzis atunci.

Din anul 1960, deși neangajat al bisericii, activează în tăcere și cu rivnă pentru cauza lui Dumnezeu.

Închide ochii în nădejdea nestrămutată a învierii din morți și a răsplătirii depline. Serviciul divin de înmormîntare a fost condus de frații pastori Baciui Mihail, Cîmpean T. Ioan și Bardan Gavril, prezenți fiind familia și mulți dintre cei ce l-au cunoscut și apreciat.

Comitetul Conferinței Moldova.

- Adoarme în Domnul și în nădejdea învierii din morți Constantin Nicolae, pastor pensionar din cadrul Conferinței Muntenia.

Fr. N. Constantin s-a născut la 29 martie în comuna Posești, jud. Prahova, din părinții Moise și Maria Constantin.

La numai trei ani, micuțul Nicolae rămîne orfan de război și va crește sub îngrijirea plină de iubire și tandră a mamei sale, Maria. Cursurile școlii primare le urmează în comuna natală, iar la Ploiești, cursurile Școlii secundare de Arte și Meserii.

Suflet ales, interesat de valorile autentice ale vieții și înclinat spre religiozitate, caută să înțeleagă mai bine și este îndreptat spre studiul Sfințelor Scripturi și Biserica Adventă.

Este punctul de cotitură al vieții sale. Cu mințea sa selectivă și receptivă, înțelege adevărurile veșnice ale Scripturii și la 12 septembrie 1937 intră prin botez în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

La scurt timp intră la Institutul Biblic de la Brașov-Stupini, unde concomitent cu studiile teologice va preda desenul tehnic și caligrafia la Gimnaziul Industrial al bisericii.

În perioada războiului este mobilizat și cunoaște grozăviile războiului pînă în 1944, cînd este demobilizat. Din 1945 își începe activitatea sa ca pastor al Bisericii Adventiste. Va conlucra în județul Prahova cu pastorii Șolea și Radu Ieremia.

După întărirea sa ca pastor al Evangheliei, va fi mutat în județul Teleorman, la Roșiorii de Vede. În 1958 îl găsim pastor la Buzău, păstorind comunitățile districtelor din jur. Activează și în cadrul administrativ al Conferinței și apoi pastor în districtele: Oltenița, Călărași, Alexandria, Moreni și Slobozia.

După pensionare se stabilește în orașul Băicoi.

Un om și un pastor de o rară corectitudine și ordine. Era setos după perfecțiune. În activitatea sa nu era loc pentru jumătăți de măsură. Nu era omul care să umble după lucrări mari, dar pe cele mici le îndeplinea cu o perfectă conștiințiozitate.

Adoarme în nestrămutată nădejde a răsplătirii finale și a mîntuirii prin Isus Hristos, pe care l-a iubit și vestit prin viața și activitatea sa.

Cuvîntul plin de mîngiere al Scripturii a fost rostit, cu această ocazie, pentru familie și mulțimea frățietății ce l-a condus pe ultimul său drum, la locul odihnei sale temporare, de frații pastori Niculescu Teodor, președintele Conferinței Muntenia, Geantă Ioan și D. Popa.

„Și am auzit un glas din cer care zicea: 'Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul'“. Apoc. 14, 13.

Comitetul Conferinței Muntenia

SFÎRȘIT DE CALE

- La 15 decembrie 1991 încetează din viață fr. Lepădatu Florea, membru al comunității Furculești, jud. Teleorman.

Născut la 4 ianuarie 1915, fr. Lepădatu va învăța de mic că munca înobilează pe om și că ea este o datorie și o binecuvântare.

La vârsta de 17 ani primește botezul biblic și devine un membru activ al bisericii, îndeplinind în decursul anilor diferite slujbe în comunitate, fiind mult timp prezbit cu binecuvântare și membru al Comitetului Conferinței Muntenia.

A cunoscut ani grei de prizonierat, în timp ce acasă soția sa era condamnată pentru credința ei. Dar Domnul nu uită pe ai Săi. Familia se reunește în 1947 și în cămin un băiețel va încălzi inima celor doi și se va naște o fetiță care va schimba complet viața și răspunderile familiei.

Încercat greu prin moartea soției sale și îndurerat peste măsură de nerecunoștința umană, vasul de lut al ființei sale sensibile se sparge. Închide ochii în nădejdea nezdruncinată în Acela Căruia i-a închinat toată viața.

Numărul impresionant de frați și surori, vecini, prieteni și oameni din comună, care l-au cunoscut și apreciat pentru caracterul său, prezenți la înmormântare, a fost o mărturie vie despre caracterul și credința sa. Cuvîntul plin de mîngiere al Scripturii a fost rostit de frații pastori Uba Marin și cel ce semnează aceste rînduri,

D. Popa.

- În dimineața zilei de 19 ianuarie 1992 s-a stîns din viață fr. Ciucă Alexandru, membrul comunității Curtișoara, din județul Olt, în vîrstă de 86 ani, după o lungă și grea suferință, fiind mare mutilat de război.

Fr. Ciucă Alexandru primește credința în anul 1935, an în care face legămînt cu Dumnezeu, prin botez.

Infirmitatea l-a reținut de a se face simțit printre oameni, dar exemplul vieții sale de hărnicie și răbdare în suferință, cum și încrederea nestrămutată în Dumnezeu au vorbit în favoarea adevărului mîntuitor.

În ziua de 21 ianuarie, familia, prietenii și credincioșii bisericii l-au condus pînă la locul odihnei temporare.

Cuvîntul mîngietor și plin de speranță al Scripturii pentru familie și cei prezenți a fost rostit de fr. Moldovan Aron, din partea Uniunii și fr. Mohanu Mihai, pastorul comunității.

„Ferice de acum înainte de morții care mor în Domnul!“ „Da“, zice Duhul: „ei se vor odihni de suferințele lor, căci faptele lor îi urmează!“

Redacția

A N U N Ţ

Avem bucuria să anunțăm întreaga frățietate că, începînd cu data de 1 mai a.c., vor fi redeschise cele două case de odihnă ale bisericii - **SOVATA** și **VATRA DORNEI** - care vor funcționa cu program permanent.

În această situație, pot beneficia de aceste case de odihnă toți membrii bisericii, care doresc să meargă la odihnă sau tratament.

Avînd în vedere că locurile sînt limitate, rugăm ca doritorii să se adreseze la Uniunea de Conferințe din str. Plantelor, nr. 12, sector 2, București, fratelui Ciucă Ioan printr-o cerere scrisă sau la telefon nr. 90/122054 interior 18.

Menționăm că în ordinea primirii cererilor, va fi eliberat biletul de rezervare, conform solicitării dvs., în condițiile următoare:

1. Pentru cazare se va achita suma de 150 lei de persoană pe noapte în camere cu două paturi.

2. Pentru masă, pensiune completă, se va achita suma de 350 lei de persoană pe zi (preț informativ).

Plata se va face la casele la odihnă.

SOVATA și VATRA DORNEI vă așteaptă!

Comitetul Uniunii

ÎNTÎMPLĂRI ADEVĂRATE... EXPERIENȚE

UN BEȚIV... MÎNTUIT

Un tânăr de 18 ani, Dogaru Cristian, ne scrie din Ploiești:

„Ați stat de vorbă despre Dumnezeu cu un om beat? Poate vi se pare ceva nelalocul lui. Ei bine, eu am făcut-o...

Eram obosit. În ziua aceea muncisem mult, iar acum veneam de la școală. Se înnoptase. Era iarnă și foarte frig. Obosit, mă îndreptam spre stația de autobuz pentru a ajunge acasă. Eram pe jumătate adormit.

În timp ce așteptam autobuzul, aud din șanț o voce de om. Da, era un om beat ce nu mai putea călători spre casă.

M-am dus lângă el, l-am sculat și, cu toate că era beat și supărat,

i-am zis: „Domnule, Isus vă iubește!”

- Ce zici, bă, cine mă iubește?

I-am repetat din nou:

- Isus vă iubește și dorește să-L ascultați...

Nu am mai putut discuta cu el căci mi-a venit mașina.

A doua zi, în aceeași stație, același om, dar cu totul schimbat, se apropie de mine și-mi spune:

- Aseară am auzit pentru prima dată că cineva mă iubește.

Ai putea să-mi spui în continuare de unde am rămas aseară?

Și astfel i-am vorbit despre Domnul Isus.

După o săptămână am aflat că a murit accidentat... dar împăcat cu Dumnezeu.

„PLEACĂ DE ACOLO!”

„Voi trimite un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum” - Ex. 23,20.

Eram de 17 ani când m-am urcat pentru prima dată în tren. Mi-a plăcut grozav! Era o plăcere, o distracție să călătoresc. Într-o zi mă aflam pe trenul Cluj-Huedin, când mi-a venit ideea să mă așez pe tampoanele trenului, ca să văd mai bine totul: cerul însoțit, cîmpia verde, șinele sub mine... parcă

zburam!... Spre moarte, după cum urma să-mi dau seama mai târziu. Dintr-o dată, aud o voce:

- Pleacă de acolo!

Mă uit în jur, dar nu este nimeni în apropiere. Rămîn pe loc, dar porunca se repetă și mai impunător:

- Pleacă de acolo!!

Mă ridic și intru în vagon, așezîndu-mă la geamul de unde puteam vedea tampoanele foarte bine. Peste cîteva minute am intrat într-o curbă datorită căreia tam-

poanele s-au distanțat între ele tocmai în locul unde ședeam eu călare. M-am îngrozit! Dacă aș fi rămas, ori aș fi căzut sub tren, ori m-ar fi strivit tampoanele. M-am uitat în jur. Nu era nimeni în apropiere. Și totuși era, căci eu am fost salvat... de cineva de la care a venit porunca: „Pleacă de acolo!”

Cineva nevăzut, dar foarte aproape de mine, chiar în zorii tinereții mele.

(Din experiențele fratelui Varadi Iosif din Luduș).

DRAGI CITITORI,

NU TĂCEȚI

Psalmistul spune: „Vestesc îndurarea Ta ... nu-mi închid buzele” (Ps. 40,9)

Și iarăși: „...vestesc adevărul Tău și mîntuirea Ta, și nu ascund bunătatea și credincioșia Ta ...” (Ps.40,10).

Mare putere are o experiență vie, trăită, spusă la momentul potrivit! Cît de mult ați putea ajuta pe cei care sînt în situații asemănătoare și nu știu unde să se îndrepte.

Ajutați-i!...cu comoara experienței dumneavoastră.

De aceea v-a dat-o Dumnezeu.

- L-ați cunoscut pe Dumnezeu din experiență?

- Ați fost cîndva pierdut, fără un rost al vieții, cu sufletul gol... și L-ați găsit pe El?

- Ați fost robi ai unui viciu, fără putere... și El v-a eliberat?

- Ați primit de la El asigurarea „Ești iertat!” și acum aveți o altă viață?

- V-ați simțit slab și fără curaj în fața problemelor vieții... și El a fost alături de dumneavoastră?

- Ați fost bolnavi... și El v-a vindecat?

- V-a doborât durerea pierderii celor dragi ... și El v-a mîngîiat?

Revista „Curierul Adventist” pune la dispoziția dumneavoastră o pagină din fiecare număr al ei pentru publicarea unor astfel de experiențe.

Ne rezervăm dreptul de a selecta acele experiențe care răspund scopului urmărit și care se încadrează în numărul respectiv al revistei.

Manuscrisele trimise, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază. Materialul să fie trimis pe adresa:

Dumitru Popa

Redacția „Curierul Adventist”

Str. Argeș Nr. 8

Sectorul 2 - București

CONCURSUL DE POEZIE

COBOARĂ ISUSE

Motto: Psalmul 40,8

Coboară azi la noi Isuse bun
Și-acolo unde-i lipsă, completează.
Coboară și ne dă un gînd comun
Să Te iubim pîn' vei veni în slavă.

Coboară și ne scoate din nevoi
Tumultul lumii-i gata să ne soarbă,
Coboară, inima preschimbă-n noi,
Șuvoi de dragoste în ea Tu toarnă.

Te-așteaptă mii de inimi să cobori
Veghind cu lămpi aprinse în pridvor,
Te așteptăm și noi 'n-al zilei zori
Cu lacrimi pe obraji, ce curg de dor.

Lupu Estera
COMUNITATEA MATCA
CONFERINȚA
MOLDOVA